
„Кога се тиче како живе приче“, Дејан Алексић
Кога се тиче како живе приче

Након што сам прочитала ове необичне приче била сам задовољна али и збуњена појединим догађајима који су описани. У „Причи која бежи“ уопште и није било приче, што ме је изненадило. У свакој причи одвија се разговор између писца и прича.

Аутор нам поручује да је сваки проблем могуће решити ако се о томе разговара и ако се суочимо с тим проблемом. Такође, ове приче нас подсећају да не треба да трагамо за нечим што ће само нас задовољити већ и да погледамо око себе и да мислимо на друге. Драго ми је да се у овој књизи преплићу приће о срећи и пријатељству. У једној од прича појављује се вук који има буве, а пошто се то причи не допада, она тражи од писца да избрише све зарезе и тачке. Ова прича ми показује да не треба критиковати друге и тражити им мане како би прикрио своју несавршеност. Књига је била веома поучна и инспиративна, али се питам шта је писало на зиду кога огласна табла није научила да чита. Свиђа ми се последња прича „Крај“ и питам се да ли су се прича и крај договорили какав ће крај бити. Мислим да би требало овако да се заврши: „Када се пуж вратио и затекао промају, истерао ју је и ушао у кућу и више је није скидао“. Необична је била прича „Рупа“ јер је рупа стајала ни на чему. А у причи „Со је важнија од злата“ писац нас је уверио да је заиста тако иако би свако помислио да је супротно.

Из ове књиге сам научила да се пријатељ у невољи познаје и да не треба друге олако одбацити од себе. Важно је да у свакој прилици откривамо сами себе и да другима говоримо истину. Књигу ћу препоручити другарима за читање јер је пуна чаролије и чуда.

3/2, ОШ „Коста Ђукић“

Јована Сердаревић